

Evoluce (vývoj)

Ivan Blecha v kratičkém hesle „evoluce“ po slovním překladu na „vývoj“ pokračuje: „souhrn postupných změn“. (Dál už jen dva odkazy; 7233, s. 115.) Ovšem to je právě ten nesmysl, že tu je (ovšemže nevysloveně) „změna“ chápána jako střída momentálních stavů, kdy jeden stav se stává minulostí (a tedy neskutečností, nejsoucnem), přičemž se zároveň nějaké jiné nejsoucno, neskutečnost) stává skutečností, novým aktuálním stavem. A ten postup od jednoho stavu k druhém a pak dalším, a zase dalšímu, a ta dále a tak podobně, představuje jakousi řadu, kterou musí něco „shrnout“ do jakési jinak neobjasňované „kontinuity“, o které pak mluvíme jako o „vývoji“. Ve skutečnosti se tu ovšem s žádnou opravdovou kontinuitou nepočítá (nebo se aspoň vůbec nestává naším zájmem, prostě se o ni nestaráme), neboť to jsme my, kdo tu jednotlivé „stavy“ shrnujeme do nějakého souboru či souhrnu. Tedy, jak vidět, s nějakým „pořádkem“ se přece jen jakoby počítá, přesně ji řečeno, je předpokládán, ale není připisován žádnému „vnitřnímu“ dění, neboť nic „vnitřního“ se nepředpokládá, co by mohlo mít onen postup (sérii) změn na „starosti“ či v „péči“. – J to typ myšlení, které je stále ještě závislé na karteziánské „věci rozprostraněné“, vlastně „stroji“

(Písek, 120624-4.)